

תת"ע (עכו) 13881-08-23 - רשאא נסרה מוסא נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 13881-08-23 - רשאא נסרה מוסא נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 13881-08-23

רשאא נסרה מוסא

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[13.03.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 21.01.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 3.2.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקשת טענה כי מעולם לא זומנה לדיון וכי לאחר בירור במזכירות בית המשפט עלה כי זימון לדיון לא קיים, יחד עם זאת טרם שפיטת המבקשת בהעדרה, נבדק קיומו של אישור מסירה כדין בתיק בית המשפט וכפי שצוין בפרוטוקול הדיון מיום 21.1.2025 זימון לאותה ישיבה חזר בציון "לאחר ביקור שלישי- הודבק", אציין למען הסר ספק כי באישור מנויים התאריכים בהם נעשו ניסיונות מסירה על ידי השליח, כאשר נקבע בחוק ברחל בתך הקטנה כי "הדבקה" מהווה מסירה כדין.

לעניין אי קבלת טענת המבקשת בדבר אי קבלת הזימון ומשכך לא התייצבה לדיון, אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאיב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע כי: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

יתירה מזו, מקום שמדובר מלכתחילה עסקינן בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקשת עצמה, שומה עליה היה לעקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיה במועד. בנסיבות, המבקשת זומנה כדין ולא הצביעה על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנה להתייצב לדיון. באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו לא מתקיימת בענייננו.

המבקשת העלתה טענה כללית לפיה היא כופרת בביצוע העבירה, וכי חשיפת הגנתה עלולה לפגוע בה בשלב זה, יחד עם זאת ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

אדגיש כי בחנתי בעצמי את נסיבות ביצוע העבירה על ידי המבקשת כפי שצוינו בדו"ח ועלה כי עסקינן בדו"ח מפורט ביותר הכולל תיאור ברור של נסיבות ביצוע העבירה והאכיפה. בהקשר זה יצוין כי המבקשת כלל לא הכחישה את ביצוע העבירה במעמד ביצוע הדו"ח וכל שטענה היה "עכשיו יצאתי היא רצתה לקנח את האף והיא לקחה את זה ועכשיו רצתה להחזיר" - לא יכול להיות ספק כי תגובה זו מהווה ראשית הודאה.

אוסף כי טענת המבקשת, לפיה אי קבלת הבקשה תגרום לה לנזק בלתי הפיך, אין בה כדי לבסס עיוות דין, ודי להפנות שוב לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל.

לסיכום, משלא התקיימה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת לדיון ולא שוכנעתי כי קבלת הבקשה הינה חיונית למניעת עיוות דין, אין מקום להיעתר לבקשה. לאור כל האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין אטיליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ג אדר תשפ"ה, 13 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.